

Минали се много години. Единъ селянинъ подгонилъ веднажъ единъ заекъ, който се скрилъ въ трѣвата на запустелия геранъ, и си порѣзалъ крака въ острия край на червения чукъ. Селянинътъ взелъ чука и го занесълъ въ къщата си. Захвърленъ въ градината, бѣдниятъ чукъ си почивалъ подъ сѣнката на диненитѣ стебла.

Изминали се още много години. Градината, дѣто билъ загубенъ червениятъ чукъ, станала разкошенъ паркъ къмъ единъ богатъ замъкъ. Единъ отъ градинаритѣ като копаелъ, ударилъ мотиката си о червения чукъ. Той го взелъ, занесълъ го на господаря си въ замъка и казалъ: „Господарю, азъ намѣрихъ въ градината единъ чукъ, като тѣзи, които вие събирате“.

Графътъ похвалилъ градинаря и много се зарадвалъ за намѣреното. Червениятъ чукъ билъ показванъ на всичкитѣ гости въ замъка на графа. Отъ него се възхищавали всички любители на старини и казвали, че той е единъ редкъ образецъ отъ първобитното изкуство, защото, безъ да се гледа на неговитѣ поврѣди, той е запазилъ ясни слѣди отъ човѣшка ржка. Но появилъ се споръ: отъ коя епоха е този чукъ? По формата си той приличалъ на оржията въ найстаритѣ врѣмена, но рѣзбата му и полировкаката напомняли издѣлията отъ по-новъ периодъ. Едни казвали, че той принадлежалъ на прѣходната епоха — между каменния и бронзовия периодъ. Други прѣдполагали, че той е носенъ за изработка въ далечна нѣкоя страна при чужди майстори. Всички обаче били съгласни, че той не е отъ мѣстно произхождение, защото въ цѣлата тѣхна мѣстност нѣмало и слѣди отъ такива камъни.

Но всичкитѣ учени хора, които се прѣпирали за годинитѣ на този чукъ, забравили едно нѣщо, а именно, че водата може да принася много ка-